

BÖLÜM 1

SEN LESHİRİNSİN, KORKMA!

Güzel olana ulaşmak adına bedel ödenmesi fikri çoğunlukla saçmadır. İnsanlar güzel olanı kaybedip ona tekrar kavuşabilmek için bedel ödedikçe yaşam anlam kazanır ve kıymetli olur. Leshrinler için yaşamın alabildiğine güzel olduğu Dubirin Çağı tam yirmi iki bin üç yüz yıl sürdü ve bu çağ onların tarihinin başlangıcıydı. Ufak tefek anlaşmazlıklar ve çatışmalar dışında bu dönemde leshrinler savaş, açlık ve hastalık gibi ilkel medeniyetlere özgü hiçbir acıyı ve felaketi yaşamadılar. Bunun ana sebebi ise gezegenlerinin doğasında gizlidir; sert kışların görülmediği, bahar ve yaz döngüsünün ılımlı ve dengeli geçtiği Leum Lana gezegeni, aynı zamanda sahip olduğu on binlerce irili ufaklı göl ve bu gölleri kan damarları gibi birbirine bağlayan ırmaklarıyla bereketli bir gezegendir. En eski metinlerde bu gezegene “Dumanlı Göller” veya “Dumanlı Ovalar” diyarı denmesinin sebebi, gezegende çöllere ve çorak topraklara izin vermeyen kara ve su dağılımının altın orana sahip olmasıdır. Dolayısıyla her zaman leshrinlerin tüketebileceğinden fazla yiyecek olmuş ve bu medeniyet, uğruna savaşaacağı kurgusal fikirler, firavun tanrılar ve suni kültürel sapmalar yaratma gereksinimi duymamıştı. Bu sayede Dubirin hanedanı gezegene yayılmış binlerce klanı tek çatı altında toplayabilmişti. Dubirin’in son lideri elli üç yıllık iktidarından sonra yönetimi doğunun saygın klanlarından olan Foud soyuna teslim edince leshrinlerin yüz binlerce yıl sürecek gerçek yükselişi başlamıştı. Lider Ranha Dubirin yaşlılığında, Leum Lana’ya özgü hafif fakat oldukça dayanıklı bir ağaç olan

lirmeden yapılma esasını Foud hanedanının temsilcisi Rudinh Foud'a emanet etti. Verdiği bu mütevazı asa, usta marangozlarla çiftçilerden oluşan leshrin halkının iradesini temsil ediyordu. O zamanlar hiç kimse gelecekte bu asanın gökadalarda barış ve sevginin sembolü olacağını bilemezdi.

Huzur ve refah içinde yaşayan, hırs nedir bilmeyen, alçak-gönüllü ve çocuksu leshrinler için her şey o hasat sabahında birdenbire gökyüzünü kaplayan ve ateş saçan karanlık gemilerle değişiverdi. Önce gökyüzünde bir depresyon oldu. Leum Lana'ya özgü yoğun ve akça bulutlar derinleşip koyulaştı, ardından alev almış ıslak bitkiler gibi dumanlar püskürterek kızarmaya ve kavrulmaya başladı. İslî alev deryalarının içinden simsiyah gemiler çıkıverdi. Gelen Benna Qhirig'di. Rudinh'in kollarında bu korkunç manzarayı izleyerek son soluğunu veren yaşlı lider Dubirin, Rudinh'in asla unutmayacağı son sözünü söyledi: "Sen leshrinsin, korkma!"

Her ne kadar sura kuşlarının atası Uysha, Dubirin'in alnına konarak ölümünü kutsamış olsa da bu, Rudinh için çok zor bir kayıp olmuştu çünkü göklerde beliren ve ne olduğunu bile anlamadığı, ateş saçan yüzlerce demirden canavara karşı elinde sadece lirm ağacından yapılmış, bir metreden biraz uzun ahşap asası vardı. Bilge Dubirin ise artık yoktu.

Esaret Çağı böyle başladı. Leum Lana'nın bereketli topraklarına gelen bu simsiyah gemilerin içinden dev sürüngenlere benzeyen varlıklar indi. Hepsi üç-dört metre uzunluğundaydı ve tıpkı insanlar gibi iki ayakları üzerinde yürüyebiliyorlardı. Ayrıca başlarının bir metre üzerinden topuklarına kadar inen kahverengi kanatlarında siyah kemik çıkıntıları vardı. Leum Lana'nın kalbi olarak bilinen Gindehin Sarayı'nın önüne inen şaşaalı gemilerden tüm canavarlardan daha uzun ve güçlü görünen bir sürüngen iniverdi. Hepsi ona Qhirig diyor ve önünde eğiliyordu. Leshrinler buna şaşırılmıştı çünkü hiçbir leshrin bir

diğerinin önünde eğilmez, birbirlerine tapmazdı. Çok eski metinlerde bile böyle bir gelenekten bahsedilmiyordu.

Yaşadıkları gezegenin dışında yaşam olduğunu öğrenmenin tarifsiz korkusu ve şaşkınlığını daha üzerinden atamayan Rudinh Foud'a, Qhirig talebini ilettiler. Ellerinde ne kadar altın varsa hepsini istiyordu. Bu, Rudinh'in karşılayabileceği bir talepti fakat acele etmedi ve Qhirig'den ellerindeki tüm altın karşılığında Lana'yı terk etmesini önerdi. Tahta ve toprak evlerde kalan, çiftçilik, hayvan gütmek ve marangozluk dışında hiçbir şeyden anlamayan bu ilkel medeniyet için binlerce gemi ve yüz binlerce askerin gereksiz olduğunu Benna Qhirig de fark etmişti ve Rudinh Foud'a bir-iki nakliye gemisi dışında tüm gemilerini çekme sözü verdi. Elbette bu ucuz bir yalandı. İşte yarım milyon yıl sürecek maden köleliği ve kahr, Gindehin Sarayı'nın önünde tek başına duran Rudinh'le Qhirig arasındaki bu pazarlıkla başlamıştı. Tonlarca altın yörüngede bekleyen Benna gemilerine birkaç hafta içinde taşınıverdi. Benna Qhirig'in heybetli kanatlarına benzeyen süslü gemisi ve ona nezaret eden iki-üç gemi dışında tüm ordu gezegeni terk etmişti. Hatta iyi niyet göstergesi olarak aile altınlarını bile düşmanına veren Rudinh, istilacıların gezegeni terk edebilecekleri konusunda epey umutlanmıştı.

Ne var ki yetmiyordu. Benna Qhirig ne kadar altın alırsa alının ihtiyacını karşılayamıyordu ve giderek yüzündeki gülümseme karanlık bir öfkeyle kirleniyordu. Bir gün Qhirig, Gindehin Sarayı'nın bir buçuk kilometre ötesinde akan ırmağın kıyısına kadar uçtu ve elindeki gümüşü mızrağı yere fırlatır fırlatmaz dağı taşı inleyen bir gürültü kopuverdi. Büyülenmiş gibi dönen mızrak, toprağı incecik bir hortumla kazarak derinlerdeki devasa kayaları yüzlerce metre öteye fırlatabiliyordu. İşte Rudinh düşmanının gücünü o an daha iyi anlamıştı ve bu misafirleri yenebilmelerinin bir yolu olmadığını hemen fark etmişti. Mızrak gösterisi dinince Qhirig açtığı dipsiz çukurun üzerinde yükselip

semadan hızla düşen bir göktaşı gibi çukura dalıverdi. Bir-iki dakika sonra çıktığında mızrağının etrafında arılar misali dönen altın tozları vardı. Sarayın önüne mağrur bir edayla konup yüzlerce kiloluk toz altını ayaklarının dibine döktükten sonra, “Bunlardan aşağıda çok, çok var” dedi. Bu söz, leshrinlerin beş yüz bin yıllık madencilik esaretinin başlangıcı oldu.

* * *

Yıllar yılları kovaladı. Leum Lana onlarca büyük altın madenine ev sahipliği yapar olmuştu. Rudinh artık yaşlı bir adamdı. Qhirig ise her otuz yılda bir gezegene uğruyordu. Rudinh tüm ömrünü leshrinleri hayatta tutmak ve Qhirig’e karşı leshrinleri koruyup kollamakla geçirmişti. Qhirig de on milyonlarca leshrinin, sözünü sorgusuz sualsiz dinlediği Rudinh’in öneminin farkındaydı. Rudinh’in ölmesi kimsenin işine gelmezdi. Qhirig bir gün Rudinh’i Gindehin Sarayı’nın önünde sessizce duran gemisine götürdü. Karanlık koridorlarda Qhirig’i takip eden Rudinh ölüme doğru yürüdüğünü düşünüyordu fakat bu koridorun sonunda sadece onun değil tüm leshrin halkının kaderi yatıyordu. Sürekli konuşan Qhirig, ona ilk kez altının ne işe yaradığını anlatıyordu. Rudinh’in duydukları akıl alır gibi değildi.

“Sonsuza dek yaşamak mı? Bu mümkün mü?”

“Evet, mümkün. İşte şu makine Rudinh. İçine gir ve uzan” diyen Qhirig, Rudinh’in kaygılandığını sezdi. “Seni öldürmek için gemime getirmekle uğraşmazdım.”

“Bu iyiliği bana neden yapıyorsun?”

“Sebebini anlayacak kadar uzun yaşayacaksın. Sabah olduğunda genç ve güçlü bir adam olacaksın, tıpkı benim önümde dikildiğin altmış sene öncesi gibi.”

* * *

Zaman böylece akıp gitti. Eski güzel günleri hatırlayan kimseler kalmamıştı. Dubirin Çağı sadece hüznü şarkılarda kalan

şen masallardan ibaretti. Benna devriyeleri nezaretinde maden çıkarmak sıradan leshrinler için zulümden doğal yaşam tarzına dönüşmüştü. Dayak yemeden, altın zehriyle ölmeden ve arasıra çıkan ayaklanmalardan sonra dev sürüngenler tarafından parçalanmadan evine varabilen her leshrin kadını ve erkeği kendini şanslı hissediyordu.

Sonra gün geldi, zamanın dalgaları leshrinleri on bir gezegenden oluşan Leum yıldız sistemindeki yeni bir gezegene taşıdı. Bizzat Qhirig'in ismini koyduğu bu gezegen, altın yönünden çok daha verimliydi. Artık Leum Lana'da ve toy gezegen Leum Leshrin'de milyarlarca leshrin madencilik yapıyordu. Leshrinlerin en usta madencileriyle idarecilerinden oluşan en az iki yüz bin kişilik kesimi, Qhirig'in izniyle tıpkı Rudinh gibi bedenlerini bennaların makinelerinde yenileyebiliyordu. Bu gençleşme ritüeli binlerce kez tekrarlandı fakat Qhirig'in görmediği bir nokta vardı: Beş yüz bin yılı aşkın süredir köle olarak çalıştırdığı leshrinler artık zavallı çiftçiler değillerdi. İşgalcilerin bilimini, teknolojisini ve kültürünü en ince ayrıntılarına kadar öğrenmişlerdi. Hatta benna ordularının zaman zaman uğradığı çoğu ikmal gezegeninde tamir edilemeyen gemi donanımları leshrinlerin usta ellerine emanet ediliyordu. Qhirig de köle gezegenlerine çok nadir geliyor, işlerin çoğunu acımasızlıkta babasını aratmayan oğlu Deinna'ya bırakıyordu. Ne de olsa Samanyolu'nun ışıklı kollarında köleleştirilebilecek milyonlarca gezegen ve ilkel medeniyet vardı. Qhirig için altın arayışı sonsuz yaşamının müebbet uğraşydı.

Yerin yüzlerce metre altında ıslak ve sıcak duvarları kazarken Rudinh düşünüyordu. Ranha Dubirin'in o son sözü beyninde sürekli yankılanıyordu: "Sen leshrinsin, korkma!" İçinde korkuya dair en ufak bir iz yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Bu ölümsüz varlıkları nasıl yenerim diye düşünüp durdu ve onları kanlı savaflara götürecektir olan son yıllarda zihni yüreğindeki bu

ateşle kavruldu. Artık leshrin medeniyetinin silah ve teknoloji kapasitesinin direniş için yeterli olduğunu biliyordu. Yine de soru ve sorun tam olarak şuydu: Kölelikten başka hiçbir şey bilmeyen bir halkı, üç metre boyundaki silahlı ve uçabilen sürüngenlerin önüne savaşmak için nasıl çıkarabilirdi?

Bu soru yüreğini kemirip durdu, ta ki Leum Lana'ya döndüğü o gün Dubirin'in ölümünü kutsayan sura kuşu Uysha omzuna konana değin.

Uysha, Rudinh'in omzunda biraz gezinip bulut ve saf ışıktan oluşan başını Rudinh'in yanağına dayadı. Ardından hızla başını kaldırıp ne olduğunu anlamayan adamın gözlerine uzun uzun baktı. Buluttan vücudu, ışıktan kanatları ve masmavi iki küçük ışık tanesinden oluşan gözleriyle Rudinh'in ruhunun derinlerine indi. Uysha birden kabardı, Rudinh'in omzundan ayrıldı, bembeyaz bulut bedeninin içinde yıldırımlar kopana dek havada devindi ve ağzını açarak güçlü bir ışık demetini gökyüzüne gönderdi. Işık daha bulutlara varmadan havai fişek gibi patladı ve tüm ufuklara doğru dalgalanıp yok oldu. Uzaklara, gökyüzündeki hareketlenmeye odaklanan Rudinh, istemsizce bir-iki adım atmıştı ki hiç beklemediği bir şey oluverdi. Uysha'nın çağrısına cevap veren binlerce sura kuşu, Rudinh'in üzerine üşüşüp onu sıkı sıkı sarıyordu. Rudinh şaşırmış, biraz da endişelenmişti. Birden ayağı yerden kesildi. İçinde bulunduğu ışık topuyla üç dakika içinde gökyüzündeki irak bulutlara vardı. Ne olduğunu ve sura kuşlarının onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Tek bildiği, bu yaşadığı olayın Qhirig'in planı olamayacak kadar güzel olmasıydı. Bulutların üzerinden yere doğru dalışa geçen sura kuşlarının onu düşüreceğini düşünse de sıkı sıkı kapadığı gözlerini açtığı anda, zümrüdi bir ırmağın aktığı büyük ve ışıltılı bir mağaraya geldiğini görüp şaşırdı. İnce müziğiyle sakinleştiği ırmağın hemen kıyısında eski, taştan bir kuyu vardı. Uysha kuyunun üzerine kondu. Diğer sura kuşları bu kuyuya girip çıkıyordu; kuyu

sanki evlerinin giriş kapısıydı. Rudinh kuyuya doğru yürüyüp ürkekçe kuyunun ağzına baktı. Gümüşü su tabakası kuyunun ağzında dalgalanıyordu. Rudinh merakına yenilip kuyunun ağzını dikkatle incelediğinde, bu dalgalanan gümüşü tabakanın altında sıvı olmadığını anlayıverdi. Gümüşü tabaka bir tür zardan ibaretti; elektrikten yoğun bir perde gibi kuyunun girişini kaplıyordu. Sura Uysha, ona uzun uzun baktığında Rudinh önceden hiç hissetmediği bir duyguyla sarsıldı. Uysha'nın düşünceleri beyninde yankılanmıştı. Söylediği çok açıktı; ona kuyuya girmesini telkin etmişti. Hiç düşünmeden kuyunun ağzına oturan Rudinh, derin bir soluk alıp kuyuya atladı. Gümüşü tabakanın ardında sadece güçlü bir ışık kaynağı görebiliyordu. Önce hiç bitmeyeceğini düşündüğü uzunca bir düşünüş yaşadı, sonra sanki aklını kaplayan tüm duvarlardan ve engellerden kurtulduğu bir ışık topunun içinde buldu kendini. Kuş tüyü hafifliğinde hissediyordu. Gençlik yıllarından kalma gerçek duygular tüm bedenini sarmaya başladı; umut, sevgi ve inançla dolmuştu. Böyle hissetmeyeli kaç bin ömür oldu diye geçirdi içinden.

Ardından ışığın büyük yolculuğuyla önceki ömürlerine şahitlik etti. Binlerce gezegende, önceden hiç görmediği sayısız yaşam biçimlerinin içinden aktı geçti. Bilincinin derinliklerinde çalışan, milyarlarca düşünsel parçacıktan oluşan o karmaşık makinenin nasıl şekillendiğini eski ömürlerinin ana çatışmalarında buldu. Bu yaşamların çoğunda cesaretle davranmak ve duygusal anlamda kaybolmak arasında tercihte bulunması gerekiyordu. Kendini izlediği her ömürde yüreği farkındalıkla, merhametle ve özveriyle doluyordu. Korkudan arındığı son yaşamındaki adı Rudinh Foud'du. Milyonlarca ömrün içinden sadece on dokuz saniyede geçmişti. Kuyudan çıktığında artık sadece leshrinlerin lideri Rudinh Foud değildi. Bu evrendeki ve diğer sayısız evrendeki tüm yaşamlarını hatırlayan, evrenin sonsuz sevgisi ve zekâsıyla dolan bir varlıktı; öylesine geriye gitmişti ki, içinde bu-

lunduğu evrenin tutkuyla devinen küçücük bir bilye olduğu ve yaşam aşkıyla patladığı âna kadar inmişti. Bu ânın öncesindeki sayısız evren döngüsünü bir yandan gülümseyerek, bir yandan kanlı gözyaşlarıyla izlemişti. Yaşam ve varoluşun güzelliği, tüm acılarına rağmen huzurlu gözyaşlarıyla yanaklarından akıyordu. Artık gelecek de tıpkı geçmiş gibi muğlak olsa da görünür olmuştu. Sonradan kendi koyduğu adıyla *Harad éim Suraf'*tan (Suraların Kuyusu) ayrılıp Leum Leshrin gezegenine döndüğünde ne yapacağını biliyordu. Leshrinler ya cesaret dolu bir tercihte bulunacaklardı ya da kaybolacaklardı. Özgürlükle ölüm arasında yapılacak tercihte seçenek belliydi.

* * *

Sonraki üç yıl boyunca Rudinh Foud, tek vârisi Adin Foud ve yakın dostları Leum Lana'yla Leum Leshrin gezegenlerinde savaş için hazırlık yapmaya koyuldular. Benna Qhirig'in hiçbir mağrur askeri, gezegenlerini leshrinler kadar iyi bilemezdi ve onlar her taşın altına, her çalının içine, her duvarın dibine artık en ileri savaş makineleri olan lirm asalarını koyup sabırla Benna Qhirig'in gezegeni ziyaret edeceği o günü beklediler. Altı milyar leshrinin ölümsüzlüğü çözmüş iki yüz bin üyesinin her biri bu organize planın içindeydi. Telepatik iletişim de kurabilen seçkin ölümsüzler her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı.

Gün gelip çatığında ilk kanlı vuruşma Leum Lana'da oldu. Tam iki ay süren hava savaşlarının akabinde benna birlikleri, leshrinleri kara savaşı olmadan alt edemeyeceklerini anlamıştı. Dört ay süren kara savaşlarının ardından Benna Qhirig, Leum Lana'dan kati bir zaferle defedilmişti fakat savaş bitmemişti. Leum Leshrin savaşları için yüz binlerce askerden oluşan ek kuvvetler getiren Benna Qhirig, hava savaşlarına tenezzül bile etmeden ordularını leshrinlerin önüne dizmişti. Bu, Rudinh'in hesaplamadığı bir ihtimaldi çünkü beklenmedik bir darbeye

düşmanı hazırlıksız yakalayarak iki gezegende de yok edebileceğini düşünmüştü. Silah gücü olarak her iki taraf da eşit sayılırdı. Yine de sürüngenlerin uçabiliyor olmaları ve kolay kolay ölmeleri sayıca üstün olan leshrinlerin işini zorlaştırıyordu. Leum Leshrin savaşları kanlı olmuştu; öyle ki gezegende leshrin kanyula sulanmamış toprak parçası kalmamıştı. Bulutların üzerinden uçarak ateş ve öfke kusan benna askerleri can almak konusunda hiç mi hiç tereddüt etmiyorlardı.

Rudinh, yanında Adin ve eski dostu Vinda'yla savaşın sonuna geldiklerini biliyorlardı çünkü en azından Leum Leshrin gezegeninde savaşacak leshrin kalmamıştı. Son dört bin kadim leshrin canhıraş bir biçimde direniyordu. Biyolojik savaş zırhları, dirinm uyhranlar daha fazla dayanamazdı. Ayağa kalkıp önünde uzanan ovadaki ölüleri izleyen Rudinh birden gözyaşlarına boğuldu. Acı dolu gözleri, bulutları bir bıçak gibi keserek ovaya vuran kızıl güneşlerin aydınlattığı ölümlere takılmıştı. Diğer yandan kanatlı sürüngen birlikleri kesintisiz bir biçimde gökyüzünden ölüm kusuyordu. Rudinh, bu nasıl bir nefret diye geçirdi içinden ve Vinda'nın ısrarına rağmen mevziden çıkıp bir-iki adım öne ilerleyerek gökyüzünde gördüğü ufak bir parıltıyı izlemeye koyuldu. Adin'le Vinda hipnotize olmuş gibi gökyüzüne kilitlenen Rudinh'i tüm güçleriyle koruyorlardı. Her ikisinin de güçlü lirm asaları artık savaşmaktan yorgun düşmüştü. Kendilerini ve Rudinh'i savunmakta kullandıkları minar tozları tükeniyordu. Israrla gökyüzünde ona doğru yol alan küçük ışığı bekliyordu Rudinh. Yaklaşan ışıklı kanatlarda umut olduğunu biliyordu. Sura Uysha'nın omzuna konmasıyla sendeledi. Uysha mavi gözlerini Rudinh'in gözlerine diktiği an, Rudinh kalbinin derinliklerinde Ranha Dubirin'in ölürken söylediği o son sözleri işitti: "Sen leshrinsin, korkma!"

Rudinh önce gözlerini yumdu ve Ata Dubirin'in sesini tekrar duymanın huzuruyla doldu. Sonra başını sallayıp hırsla,

“Korkmuyorum Sura Uysha! Hayır, korkmuyorum! Ama şu savaşı meydanına bak! Bunca nefretin karşısında ne yapabiliriz ki?” diye haykırdı.

Lirm esasını doğrultup Uysha’ya ovayı gösterdi. Gözlerindeki yaşın yerini öfke ve hırs almıştı. Rudinh’in omzundan ayrılarak lirm esasının ucuna konan Uysha, etraftaki tüm leshrinleri ürkütecek yükseklikte bir ses çıkararak ağzından güçlü bir ışık saçtı. Rudinh, gökyüzünde birazdan patlayacak bu ışığın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Dönüp şaşkın bir ifadeyle ona bakan Vinda’yla Adin’e delici bakışlarıyla henüz gülümsemişti ki Leum Leshrin gezegeninin semaları sura kuşlarıyla doluyordu. Milyonlarca sura kuşu bir araya gelerek elektrik yüklü, büyük, siyah bulutlar oluşturuyordu. Bu büyüğü âna şahit olan leshrinlerle benna birlikleri savaşmayı bir süreliğine bırakmış, manzaranın büyüğüne tutulmuşlardı. Bu elektrik yüklü yoğun bulutların her biri göz açıp kapayana kadar devasa ejderhalara dönüştü. Rudinh’in haykırmasıyla leshrinler toparlandı.

“Leshrinler! Evlatlarım! Sura kuşları bizimledir! Sura Uysha bizimledir!”

Simsiyah elektrik dolu bulutlardan oluşan bu ejderhalar hiç vakit kaybetmeden önlerine çıkan tüm benna askerlerini saçtıkları yıldırımlarla kavurup yok ediyordu. Lirm esasını düşmana doğrultan Rudinh, arkasında mevzilenen askerlere döndü. Gözlerindeki ateş, herkesin yüreğini ısıtmaya yetmişti. Bu, leshrinlerin korkmadan ölüme koşabileceği umut dolu bir andı!

“Leum Lana’nın gücü bizimledir! Dubirin’in torunları! Foud’un evlatları! Şimdi cenk zamanıdır. Kaç bin yıldır yüreklerimizi mahkûm eden zalime şimdi bedel ödetme zamanıdır. Korku, bizim kalplerimize uğrayamaz! Korku, bizim kollarımıza kelepçe vuramaz! Korku, gözlerimizi kör edemez! Sizler leshrinsiniz, korkmayın! Atalarınız için, evlatlarınız için ve doğacak torunlarınız için savaşın!” dedi ve sırtını askerlere dönerek asa-

sıyla ovayı işaret etti. Sonra heyecanlanmış birliklerine dönüp, “Sonuna dek!” diye var gücüyle bağırdığında dört bin leshrin askeri, Rudinh’i, “Sonuna dek!” diye haykırarak yanıtladı.

“Ölene dek!” diye bağırdı Rudinh.

“Ölene dek!” diye yanıt verdi gür sesli leshrin askerleri. Kanlı ellerindeki lirm asalarını var güçleriyle sıkıyor, koşmaya hazır atletler gibi tetikte ve hırsıyla Rudinh’in taarruz emrini bekliyorlardı.

“Sonsuza dek özgürlük!” diye daha yüksek bir sesle bağırın Rudinh, giydiği biyolojik zırh dirinm uyhranın sayesinde onlarca metre havaya sıçrayarak kaçan benna birliklerinin üzerine hücum etti. Aynı çığıkla yücelen ve yükselen leshrin askerleri ellerinde lirm asaları, ağızlarında, “Sonuna dek! Ölene dek! Sonsuza dek özgürlük!” feryatlarıyla ayakta durabilen son benna askeri devrilene kadar semalarda ve ovada vuruştı. Soluk soluğa kalan Rudinh, gökyüzünde bir benna askerinin sırtından diğere sığıyor, asasını bazen kılıca bazense ışıktan oklar atan bir yaya çevirerek dehşet saçıyordu. Bir yandan da büyük kıvraklıkla kendini korumak için minar tozlarından kalkanlar yaratıyordu. Adin ise yakaladığı ilk bennanın sırtına binip kaçmakta olan düşmanı kovalıyor, minar tozları sayesinde çok daha yükseklere çıkıp ardından bulutların arasından dalışa geçerek sura kuşlarından oluşan ejderhalardan kaçabilen benna askerlerini parçalıyordu. Vinda, Adin’in hemen arkasında, incecik bir havacının üzerinde gökyüzünde hızla uçarak önüne gelen her düşman askerini kılıçtan geçiriyor, ışıktan oklarla deviriyor ve minarla bozulan benna birliklerini delik deşik ediyordu. Yerde savaşı binlerce leshrin ve benna askerinin ölüsünün üzerine gökyüzünden kan, et, kemik ve kanat parçaları yağıyordu. Bu sahneyi izleyen Gulenerath’la Hvarhim, daha da hırslanarak meydanda sırt sırta vuruşuyordu. Bir avuç leshrin askeri sura kuşlarının yardımıyla elli bin askerden oluşan benna taburunu yok etmek üzereydi.